

Klymchuk L. Usage of Interactive Services of Internet in Teaching of Chinese Language

In the article the author examines the usage of interactive services of the global network the Internet in process of teaching Chinese language. This work is considered to be relevant because the media and the Internet resources occupy an important place in foreign language teaching nowadays. Investigating interactive learning as a special form of organization of cognitive activity, has a specific, predictable goal. Such training involves active interaction with the environment, which can be represented by information technologies, electronic textbooks and the Internet resources. In the article author reveals the peculiarities of teaching Chinese language due to difficulties in study of phonetics, reading, listening, hieroglyphics and grammar. The author provides a wide range of the Internet resources for learning the Chinese language, including websites, information platforms, social networks, services and programs. Through careful analysis embedded in the article the Internet resources which can be useful for studying different aspects of language and for establishing contact with native speakers were selected. The article represents a point of view based on years of sinologists' and methodologists' researches in teaching Chinese language. In the conclusions the author emphasizes the importance of using the Internet resources in teaching such difficult languages as Chinese.

Key words: Internet, Chinese language, innovative technology, methods of teaching, sites.

Стаття надійшла до редакції 16.02.2016 р.

Прийнято до друку 25.03.2016 р.

Рецензент – д.п.н., проф. Караман О. Л.

УДК 316.613-047.36:[37.011.3-051:811.161.2]

О. Є. Ішутіна

**ЗМІСТ І СУТНІСТЬ ПОНЯТТЯ МОНІТОРИНГУ ЯКОСТІ
ПРОФЕСІЙНОЇ ЛІНГВОМЕТОДИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ
МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ РІДНОЇ МОВИ**

Якість освіти – один із пріоритетів освітньої політики нашої держави, що відбито в Національній стратегії розвитку освіти в Україні на період до 2021 року, Законах України «Про освіту», «Про вищу освіту», Галузевій концепції розвитку неперервної педагогічної освіти, Національній доктрині розвитку освіти України у ХХІ столітті, Педагогічній Конституції Європи та інших нормативних документах. Визначаючи якість освіти «...необхідною умовою забезпечення сталого демократичного розвитку суспільства» [0], державні органи освітньої

галузі детермінують її адекватну оцінку та організацію моніторингових досліджень в освіті як першочергові завдання розбудови освітньої системи в Україні.

Із метою врахування сучасних реалій, що вимагають змін практично в усіх сферах життя суспільства, провідні міжнародні організації – Рада Європи, Міжнародний департамент стандартів, Організація Об'єднаних націй, Організація економічного співробітництва й розвитку та ін. – ініціювали зародження нових тенденцій і стратегічних напрямів розвитку систем освіти у світовій педагогічній практиці, низку перетворень у освітній сфері, спрямованих на підвищення її якості. Відтак Україна, як і більшість європейських країн, проголосила стратегію якості ключовою метою реформування і розвитку національної системи освіти.

Це рішення відбите в багатьох державних документах, зокрема в Національній доктрині розвитку освіти, яка визначає останню як основу розвитку особистості, суспільства, нації та держави, як стратегічний ресурс поліпшення добробуту людей, забезпечення національних інтересів, зміцнення авторитету й конкурентоспроможності України на міжнародній арені, а якість освіти є національним пріоритетом і передумовою національної безпеки держави. Моніторинг якості освіти Національна доктрина характеризує як основу оцінювання державою та громадськістю освітніх послуг, рівного доступу громадян до здобуття якісної освіти [2].

Отже, як слушно зазначають сучасні науковці О. Авраменко, В. Безпалько, І. Булах, В. Войтенко, А. Деркач, Г. Єльнікова, Ю. Ковальчук, В. Кремень, Т. Лукіна, О. Локшина, О. Ляшенко, О. Майоров, О. Овраменко, О. Овчарук, С. Раков, О. Савченко, В. Сергієнко, В. Стрельников, Т. Хоруженко, М. Челишкова та ін., найважливішим для України є виховання людини інноваційного типу мислення та культури, проектування акмеологічного освітнього простору з урахуванням інноваційного розвитку освіти, запитів особистості, потреб суспільства і держави. Так само якісна освіта є необхідною умовою забезпечення сталого розвитку суспільства, консолідації усіх його інституцій, гуманізації суспільно-економічних відносин, формування нових життєвих орієнтирів особистості.

Разом із тим аналіз наукових джерел показав, що на сьогодні існує декілька підходів до визначення поняття «якість освіти», адже воно містить у собі кілька істотних характеристик, зокрема політичну, суспільно-економічну, філософську, процесуально-результативну, психолого-педагогічну, соціальну тощо. Отже, метою статті є аналіз поняття якості освіти з позицій різних підходів, визначення на цій основі сутності якості професійної лінгвометодичної підготовки, а також з'ясування змісту і сутності поняття моніторингу якості лінгвометодичної підготовки майбутнього вчителя української мови.

У Законі України «Про вищу освіту» якість вищої тлумачиться як «рівень здобутих особою знань, умінь, навичок, інших компетентностей, що відображає її компетентність відповідно до стандартів вищої освіти». Також паралельно із цим подано поняття якості освітньої діяльності, яке розкривається через «рівень організації освітнього процесу у вищому навчальному закладі, що відповідає стандартам вищої освіти, забезпечує здобуття особами якісної вищої освіти та сприяє створенню нових знань» [3, с. 1].

Так, компетентнісно-орієнтований підхід до визначення поняття «якість освіти» представлений у дослідженнях В. Бикова, Н. Бібік, І. Булах, Л. Ващенко, Л. Гриневич, І. Зязюна, В. Казакова, В. Кременя, О. Локшиної, О. Ляшенка, О. Овчарук, О. Пометун, М. Поташника, О. Савченко, В. Сергієнка, А. Субетто та ін., які в загальному розумінні характеризують його як сукупність властивостей та характеристик освітнього процесу, що надають йому здатності формувати задовільний для нинішніх чи майбутніх потреб громадян, підприємств, організацій, суспільства і держави рівень професійної компетентності фахівця.

Подібно трактуючи якість освіти як низку системно-соціальних якостей і характеристик, що визначають відповідність системи освіти прийнятним вимогам, соціальним нормам, державним освітнім стандартам, М. Кісіль акцентує увагу на безпосередній залежності високого рівня освіти від якості самих вимог (цілі, стандарти і норми), якості ресурсів (програми, кадровий потенціал, контингент абітурієнтів, матеріально-технічне забезпечення, фінанси і т.д.) та якості освітніх процесів (наукова та навчальна діяльність, управління, освітні технології), що безпосередньо забезпечують підготовку фахівців [4].

Ю. Романенко, Т. Хоруженко та ін. розкривають поняття якості освіти через діалогічну єдність його процесуальної та результативної сторін. Так, Т. Хоруженко зазначає, що як процес якість освіти являє собою сукупність властивостей навчання та виховання, які визначають його пристосованість до реалізації соціальних цілей щодо формування особистості і відповідають інтересам суспільства й держави. Якість освіти як результат є якістю особистості, яка виражається через категорії її культури, соціально-громадянську зрілість, рівень знань і вмінь, творчих здібностей та мотивованості, що вказує на відповідність рівня підготовки студентів вимогам діючих освітніх програм. Єдність названих сторін якості освіти характеризується наявністю прямопропорційного зв'язку між категоріями її процесу і результату [5].

До філософсько-соціального трактування тяжіє визначення якості освіти О. Ляшенка: «багатовимірне методологічне поняття, яке рівнобіжно віддзеркалює суспільне життя – соціальні, економічні, політичні, педагогічні, демографічні та інші життєво значущі для розвитку людини сторони життя. Як системний об'єкт її характеризують якість мети, якість педагогічного процесу і якість результату. Національною доктриною розвитку освіти й чинною законодавчою

базою визначено якість мети освіти, а державними стандартами освіти – якість навчальних результатів» [6, с. 7 – 8]. Аналогічні позиції в трактуванні поняття «якість освіти» обстоюють В. Андрущенко, В. Астахова, Л. Горбунова, М. Култаєва, М. Лукашевич, В. Лутай, М. Сухова та ін.

Отже, у доробках сучасних науковців щодо якості професійної освіти спостерігається, на нашу думку, три основних підходи до дефініції поняття:

1. Компетентнісно-орієнтований – найвужчий підхід, притаманний науковим працям, спрямованим на формування предметних компетентностей майбутніх фахівців як кінцевих результатів освітнього процесу.

2. Процесуально-результативний – науковий підхід, характерний для загальнопедагогічних досліджень, що акцентують увагу нарівно і на результаті навчання, і на процесі його реалізації на практиці.

3. Філософсько-соціальний, що передбачає глобальне тлумачення поняття «якість освіти» в контексті розвитку суспільства в цілому й освітньої системи зокрема як важливого складника цього процесу.

Усі підходи мають міцні наукові підвалини й достатньо обґрунтовані в сучасних наукових розвідках, проте, зважаючи на предметну спрямованість і обсяг нашого дослідження, найбільш слухним в його межах видається перший підхід до розуміння поняття «якість освіти», що вимірюватиме цю освітню категорію в конкретних критеріях сформованості професійної лінгвометодичної компетентності майбутніх учителів-філологів як результату процесу лінгвометодичної підготовки й кінцевого показника якості цього процесу.

Вочевидь, що панівні позиції компетентнісно-орієнтованого підходу в сучасній освіті мають із необхідністю служити основою для наукових досліджень галузево-прикладного спрямування і потребують докладного вивчення з погляду забезпечення якості освіти. У контексті нашого дослідження найдоцільніше розглядати якість професійної лінгвометодичної освіти як педагогічну компетентнісно-орієнтовану категорію, що в результаті становить особистісний феномен майбутнього філолога.

Відтак під якістю лінгвометодичної підготовки майбутніх учителів рідної мови розумітимемо результати фахової підготовки, що виражаються в комплексі набутих у процесі навчання професійних знань, умінь, навичок, індивідуальних якостей та ціннісних установок особистості, на який справляють безпосередній вплив педагогічні характеристики організації навчально-виховного процесу та соціальні чинники функціонування освітньої системи і які в сукупності становлять систему професійної лінгвометодичної компетентності вчителя-філолога.

Отже, основним результатом і показником якості фахової лінгвометодичної освіти виступає професійна лінгвометодична

компетентність майбутнього вчителя-філолога, ефективність і рівень формування якої в кожного студента й на факультеті загалом можна якісно дослідити лише за допомогою системних і комплексних вимірювальних процедур – моніторингу якості лінгвометодичної освіти. Розглянемо особливості цього процесу.

Багаторічна історія та потужна наукова і методична база заклали міцний фундамент для моніторингових досліджень професійної компетентності педагога. Грунтовні праці О. Авраменка, Н. Байдацької, Т. Лукіної, О. Ляшенка, Т. Хоруженко та ін. свідчать про швидкий поступ вітчизняної науки у сфері освітніх вимірювань і моніторингу фахової підготовки спеціалістів. Так само в дисертаціях Н. Остапенко, О. Семенов, О. Копусь висвітлено окремі аспекти моніторингу професійної лінгвометодичної компетентності майбутнього вчителя-філолога, але ці напрацювання мають переважно практичний характер. Тож, не зважаючи на спільні риси педагогічного і лінгвометодичного моніторингу, які послідовно відбиваються в останньому як у частині цілого, він, вочевидь, характеризується специфічними ознаками, що потребують теоретичного і практичного опрацювання.

Учені-педагоги – О. Авраменко, Н. Байдацька, В. Горб, Г. Єльнікова, Т. Лукіна, О. Локшина, Ю. Романенко, Т. Хоруженко, М. Челишкова та ін. – під моніторингом у найзагальнішому тлумаченні розуміють неперервне, довгочасне спостереження за навчальним процесом та управління ним. Цей вид моніторингу становить освітню технологію, бо він є системою збору і використання такої інформації, без якої неможлива побудова керованого технологічного навчального процесу.

Аналіз наукової та науково-методичної літератури виявив, що на сьогодні наявні й інші, більш конкретизовані дефініції, які умовно можна розподілити на кілька напрямів, залежно від того аспекту моніторингу, на якому акцентують увагу дослідники. Відповідно до кінцевого результату моніторингових досліджень можемо умовно виділити інформаційно-статичний підхід, що розглядає моніторинг як самоціль, зміст якого полягає в зборі інформації про відповідність нормам, стандартам, критеріям якості; і прогностично-продуктивний підхід, у межах якого науковці визначають моніторинг як проміжну ланку для досягнення інших цілей – керованого навчання, управлінських рішень, методичних розробок тощо.

Так, в межах першого, інформаційно-статичного, підходу визначення моніторингу через співвідношення об'єкта та спеціально розроблених норм, стандартів, вимог відбито в роботах таких учених як С. Донецька, В. Кальней, З. Капелюк, С. Шишов тощо. О. Авраменко, Н. Пасічник, О. Резіна та ін. акцентують увагу на якості навчально-виховного процесу і визначають педагогічний моніторинг як неперервну, науково обґрунтовану, діагностико-прогностичну комплексну систему збирання, зберігання, аналізу й розповсюдження інформації про якість освітніх послуг на основі їх відповідності визначеним цілям та отриманим результатам.

Представники прогностично-продуктивного підходу (М. Барна, О. Гірний, П. Голубков, Г. Єльнікова, Т. Єсенкова, І. Маноха, Л. Нікітіна, В. Попов, А. Субетто, Н. Селезньова, С. Силіна, А. Тайджман, В. Чекмарьов та ін.) розглядають моніторинг як відстеження результативності та спостереження за динамікою різних складових навчального процесу, прогнозування подальшого розвитку й вироблення на цій підставі відповідних рішень. Цю думку також поділяють Н. Денисова, О. Коваленко та Р. Яковлева, додаючи до визначення моніторингу прогностичний чинник: моніторинг – спеціальна система безперервного і тривалого спостереження, контролю, оцінювання стану системи, а також прогнозування на підставі отриманих об'єктивних даних динаміки й основних тенденцій її розвитку [7, с. 4].

О. Абдуліна, О. Авер'янова, О. Байназарова, М. Бершадський, В. Вікторов, П. Дмитренко, О. Касьянова, Г. Лісьєв, О. Локшина, Т. Лукіна, О. Ляшенко, А. Майоров, Д. Матрос, Н. Мельникова, С. Мітін, В. Мокшеєв, О. Патрикєєва, Д. Полев, І. Посохова, Л. Савва, А. Севрук, П. Чепелев тощо тлумачать моніторинг із позицій джерела інформації для керування освітнім процесом. Зокрема, О. Локшина зауважує, що моніторинг – це система збору, опрацювання й поширення інформації про діяльність освітньої системи, що забезпечує безперервне спостереження за її станом і прогнозування розвитку [8].

У межах обох підходів можемо виокремити групу науковців, які наголошують на технологічності моніторингу якості освіти. Так, Т. Федірчик пропонує під моніторинговою технологією розуміти «ретельно продуману стратегію і тактику реалізації управлінських дій, що спрямовані на визначення реального стану якості освіти, прогнозування наслідків її функціонування та визначення механізмів корекції для досягнення максимального рівня освітнього стандарту у відповідному закладі [9, с. 210]. В. Горб тлумачить моніторинг як педагогічну технологію освітньої діяльності, орієнтовану на отримання науково обґрунтованої інформації про хід і результати освітнього процесу і виконання виховних функцій у навчальному закладі [10]. У своїх дослідженнях Н. Базиляк, Т. Гусь, Н. Денисова, О. Коваленко, Н. Фоменко, Г. Цехмістрова та ін. також акцентують увагу на технологічності як основній рисі моніторингу якості освіти.

Як бачимо, шляхи і категоріальні ознаки визначення сутності педагогічного моніторингу представлені досить різними науковими підходами, проте їх об'єднує декілька важливих аспектів:

велика кількість науковців визначають моніторинг як систему (О. Авраменко, Н. Байдацька, О. Локшина, Т. Лукіна, О. Ляшенко, А. Майоров та ін.), значна група дослідників говорить про технологію (Н. Базиляк, Т. Гусь, В. Горб, Н. Денисова, О. Коваленко, Н. Фоменко, Г. Цехмістрова та ін.), поодинокими є тлумачення моніторингу через комплекс заходів (Г. Єльнікова);

сучасні учені виділяють спостереження (вивчення, збір інформації) за об'єктом моніторингу з подальшим виробленням прогнозу його розвитку як ключові аспекти системи моніторингу (О. Авраменко, М. Барна, О. Гірний, П. Голубков, Г. Єльнікова, Т. Єсенкова, В. Котяк, Т. Лукіна, Л. Лутченко, І. Маноха, Л. Нікітіна, Н. Пасічник, В. Попов, О. Резіна, А. Субетто, Н. Селезньова, С. Силіна, В. Чекмарьов та ін.);

науковці здебільшого наголошують на важливості моніторингу для ефективного керування навчально-виховним процесом, його ролі для прийняття важливих управлінських рішень (О. Абдуліна, О. Авер'янова, О. Байназарова, М. Бершадський, В. Вікторов, П. Дмитренко, О. Касьянова, Г. Лісьєв, О. Локшина, Т. Лукіна, О. Ляшенко, А. Майоров, Н. Мельникова, С. Мітін, В. Мокшеєв, О. Патрикеева, Д. Полев, І. Посохова, А. Севрук, П. Чепелев та ін.).

Узагальнюючи погляди науковців на природу моніторингових досліджень, ми схиляємося до думки про визначення природи моніторингу як педагогічної технології, адже йому властиві ті ж самі принципові аспекти:

- організований, цілеспрямований, педагогічний вплив і вплив на навчальний процес;
- змістовна техніка реалізації;
- опис процесу досягнення планованих результатів, тобто досягнення цілей;
- процес моніторингу розглядається як система, що об'єднує особистісний та колективний пошук, який враховує всі взаємозалежні елементи педагогічної системи;
- процесуальний, динамічний характер моніторингу;
- орієнтація не на один предмет і на досягнення однієї мети, а на універсалізацію підходів до вивчення об'єкта [11].

Отже, керуючись наявними в педагогічній і методичній науках дефініціями педагогічного моніторингу та специфікою лінгвометодичної компетентності майбутніх учителів-філологів, під моніторингом якості професійної лінгвометодичної підготовки студентів розумітимемо технологію безперервного спостереження, виявлення, вимірювання й оцінювання стану лінгвометодичної компетентності студентів упродовж усього терміну фахової лінгвометодичної підготовки у виші, дослідження чинників навчально-виховного процесу, які вплинули на отримані результати, а також узагальнення й прогнозування динаміки та основних тенденцій її розвитку на підставі отриманих об'єктивних показників із метою розробки оптимальної системи організації фахової підготовки студентів-філологів педагогічних ВНЗ.

Перспективи подальших досліджень убачаємо в детальному поетапному розробленні технології моніторингу якості лінгвометодичної підготовки майбутніх учителів української мови, укладанні інструментарію моніторингових досліджень та критеріально-рівневої моделі лінгвометодичної компетентності майбутнього вчителя рідної мови.

Список використаної літератури

- 1. Національна** стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року (Указ Президента України №344/2013). – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/15828.html> – Назва з екрана.
- 3. Закон** України «Про вищу освіту» [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://osvita.ua/legislation/law/2235/> – Назва з екрана.
- 4. Кісіль М. В.** Оцінка якості вищої освіти / М. В. Кісіль // Вища освіта України. – 2005. – №4 (14). – С. 82 – 87.
- 5. Хоруженко Т. А.** Методичні засади моніторингу якості фахової підготовки майбутніх учителів трудового навчання: автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.02 / Т. А. Хоруженко ; Чернігів. нац. пед. ун-т ім. Т. Г. Шевченка. – Чернігів, 2010. – 19 с.
- 6. Підготовка** фахівців з освітніх вимірювань в Україні : навч.-метод. комплекс / [О. В. Авраменко, Ю. О. Ковальчук, В. П. Сергієнко та ін.]; за ред. О. В. Авраменко. – Ніжин: Видавець ПП Лисенко М.М., 2012. – Частина 2. – 400 с.
- 8. Моніторинг** якості освіти: світові досягнення та українські перспективи : посіб. для пед. працівників, управлінців, студентів / [О. І. Ляшенко, Т. О. Лукіна та ін.]; за ред. О. І. Локшиної. – К. : К.І.С, 2004. – 128 с.
- 9. Федірчик Т. Д.** Технологія моніторингу професіоналізму викладача як інструмент забезпечення якості вищої освіти / Т. Д. Федірчик // Science and Education a New Dimension. Pedagogy and Psychology, I(7), Issue: 14, 2013. – С. 208 – 213. Електронний ресурс. – режим доступу http://seanewdim.com/uploads/3/2/1/3/3213611/fedirchik_t.d_the_technology_of_a_teachers_professionalism_monitoring_as_an_instrument_of_providing_a_qualitative_higher_education.pdf
- 10 Горб В. Г.** Теоретические основы мониторинга образовательной деятельности / В. Г. Горб // Педагогика. – 2003. – № 5. – С. 10 – 14.
- 11. Ортинський В. Л.** Педагогіка вищої школи : навч. посіб. / В. Л. Ортинський. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 472 с.

Ішутіна О. Є. Зміст і сутність поняття моніторингу якості професійної лінгвометодичної підготовки майбутніх учителів рідної мови

У статті проаналізовано поняття «якість освіти» в контексті актуальних реалій системи освіти в Україні. Схарактеризовано основні підходи до визначення його сутності: компетентісно-орієнтований, процесуально-результативний та філософсько-соціальний. З урахуванням зазначених підходів розкрито сутність поняття «якість професійної лінгвометодичної підготовки майбутнього вчителя української мови». Обґрунтовано доцільність використання моніторингових досліджень як системної і комплексної процедури вимірювання лінгвометодичної компетентності майбутнього вчителя рідної мови. Проаналізовано наявні в сучасній педагогічній науці дефініції поняття «моніторинг» і виокремлено кілька напрямів його тлумачення. Представлено

інформаційно-статичний і прогностично-продуктивний підходи до тлумачення моніторингу, залежно від того аспекту, на якому акцентують увагу дослідники. Обґрунтовано технологічну природу моніторингових досліджень і запропоновано визначення моніторингу якості професійної лінгвометодичної підготовки майбутнього вчителя рідної мови.

Ключові слова: якість освіти, якість професійної лінгвометодичної підготовки, учитель рідної мови, моніторинг якості професійної лінгвометодичної підготовки.

Ишутина Е. Е. Содержание и сущность понятия мониторинга качества профессиональной лингвометодической подготовки будущих учителей родного языка

В статье проанализировано понятие «качество образования» в контексте актуальных реалий системы образования в Украине. Охарактеризованы основные подходы к определению его сущности: компетентностно-ориентированный, процессуально-результативный и философско-социальный. С учетом указанных подходов раскрыта сущность понятия «качество профессиональной лингвометодической подготовки будущего учителя украинского языка». Обоснована целесообразность использования мониторинговых исследований как системной и комплексной процедуры измерения лингвометодической компетентности будущего учителя родного языка. Проанализированы имеющиеся в современной педагогической науке дефиниции понятия «мониторинг» и выделены несколько направлений его толкования. Представлены информационно-статический и прогностически-продуктивный подходы к толкованию мониторинга, в зависимости от того аспекта, на котором акцентируют внимание ученые. Обоснована технологическая природа мониторинговых исследований и предложено определение мониторинга качества профессиональной лингвометодической подготовки будущего учителя родного языка.

Ключевые слова: качество образования, качество профессиональной лингвометодической подготовки, учитель родного языка, мониторинг качества профессиональной лингвометодической подготовки.

Ishutina O. The Content and Essence of the Concept of Monitoring the Quality of Professional Linguomethodological Training of Prospective Native Language Teachers

In the article the concept of "quality of education" is analyzed in the context of relevant realities of the education system in Ukraine. The author characterized three basic approaches to the determination of its essence: a competency-oriented, process and effective, and philosophical and social. Taking into account these approaches the essence of the concept of "quality of professional linguomethodological training of prospective native language teachers" is clarified. It is highlighted that linguomethodological competence stands as the main result and indicator of the quality of prospective native language teachers'

professional education. The expediency of using of monitoring research as a systematic and comprehensive procedure of measurement of prospective native language teachers' linguomethodological competence is proved. definitions of the term "monitoring" which exist in modern pedagogical science are analyzed and several areas of its interpretation are singled out. Depending on the aspect, on which the researchers emphasize, information and static, and prognostic and productive approaches to the monitoring interpretation are proposed. Technological nature of monitoring research is proved and the definition of monitoring of quality of professional linguomethodological training of prospective native language teachers is proposed.

Key words: quality of education, quality of professional linguomethodological training, native language teacher, monitoring of quality of professional linguomethodological training.

Стаття надійшла до редакції 23.02.2016 р.

Прийнято до друку 25.03.2016 р.

Рецензент – д.п.н., проф. Караман О. Л.

УДК 37.034

Лю Сінтьінь

ВИХОВАННЯ ЕСТЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ СТУДЕНТІВ: ГЕНЕЗИС ТА СУЧАСНІСТЬ

Суспільна потреба у гармонізації стосунків у системі «людина – навколишній світ» актуалізує процес виховання естетичної культури, естетичних смаків підростаючого покоління. Кризові явища в соціально-економічній сфері обумовлені невелиюванням культурних цінностей, ігноруванням духовно-мистецького досвіду, накопичених людством упродовж цивілізованого поступу.

Проблема теорії і методики естетичного виховання підростаючого покоління висвітлюються в працях Т. Бабенко, Л. Коваль, І. Кругленко, А. Лебедевої, Л. Масол, Н. Миропольської, В. Передерій, В. Стрілько, В. Тернопільської, Ю. Фохт-Бабушкіна, О. Хом'як, Т. Цвілих, Г. Шевченко, А. Щербо, та інших. Філософсько-естетичні аспекти цієї проблеми розглядаються в наукових працях Ю. Борєва, І. Гончарова, М. Киященка, В. Ядова. Психологічні основи естетичного виховання розкрили Б. Ананьєв, Л. Божович, Л. Виготський, І. Кон, Б. Теплов та інші.

Мета роботи – здійснити аналіз теоретичних засад естетичної культури особистості у контексті сучасних освітніх вимог.

Естетичну культуру можна визначити як здатність особистості сприймати і розуміти прекрасне у повсякденному житті, мистецтві, дійсності та прагнення й уміння будувати своє життя за законами краси.